D·N
21/3 1948

Höglundiana

Lika ofta som statsministern uppsäger gemenskapen med kommunisterna betonar hr Z. Höglund "arbetarpartiernas" samhörighet. De båda socialdemokratiska ledarna säger motsatta saker, men de säger ändå inte mot varandra. Genom att var och en respekterar den motstridiga åsikten hos partivännen uppstår inte ett replikskifte, utan en växelsång. Ett så kuriöst och oblygt skådespel har inte på länge bevittnats i svensk politik.

Situationen var en annan då hr Höglund under sin första socialdemokratiska period representerade oppositionen inom partiet och då han sedan som vänstersocialist sökte slå ned Brantings demokratiska socialism. Man sade ifrån på båda hållen såväl före som efter brytningen. Då Höglund krävde det svenska försvarets totala rasering skrev Branting en av sina mest intryckande kritiska artiklar. Då Höglund genom demagogi och intriger sökte störta den dåvarande partiledaren fick han av Per Albin Hansson och Gustav Möller den exemplariska tillrättavisning som partiets nuvarande ledare inte vågar utdela. I den tidens relativt svaga parti vågade man tala rent ut; nu förevisar det maktägande partiet två helt skilda ståndpunkter i själva demokratins principfråga utan blygsel och utan inbördes debatt.

Hr Höglunds teknik har alltid varit densamma. För tjugufem år sedan använde han på Branting, Hansson och Möller samma okvädinord som nu får göra tjänst mot folkpartiets ledare. Han talade om Hjalmar Brantings "gemena kampanj", om hans "förräderi", om hans ohederlighet. — Branting påstods hysa "ett obegränsat förtroende till sina högersocialistiska åhörares massiva enfald". Den första socialdemokratiska regeringen beskyldes för att överväga en allians för krig med Ryssland, och Branting kalladet "ententens skoputsare". "Den makalösa fräckhet som är renegaten Per Albins specialitet och som helt får ersätta den sakliga styrkan" — de orden illustrerar Höglunds ordnära debattkonst. Ett par citat åskådliggör hans uppfattning om socialdemokratin, arbetarklassen och Ryssland:

"... Det högersocialistiska partiet befinner sig nättopp i det ljusmerligaste upplösningstillstånd. Det är ett rutinande lik. Den politik som det för... är en enda serie av programbrott, svindel, förrådери mot socialismens idéer. ... Blott den rent fäktiga auktoritetstro och tröghet som utmärker en del av den svenska arbetarklassen kan förklara att ett parti, som sjunkit så djupt, ännu kan ha några proletariska medlemmar. Det är en massa som är anslagit lika död som det parti den lätt tvångsanslutna sig till."

"... Sedan Råds-Ryssland genom sina glänsande segrar på alla fronter ådagalagt sin yttre och inre styrka, ja, visat sig som den enda fasta punkten i det alltmer flytande Europa, föreligger all anledning att med ökad skärpa gå till storms mot vår regerings brottsliga utrikespolitik över ut..."

Den gången fick Höglund svar på tal. Möller beteckнade honom som "en nedrivare och förstörare inom arbetarrörelsen". Hansson ställde frågan om Höglunds utfall vore "ett utslag av obeskrivlig dumhet eller lika obeskrivlig lymmelaktighet". Social-Demokraten utlåste ur Höglunds ryssbemödran "samt militärisk sabeldyrkan och slavisk underdånighet för de maktägande".

Efter några år hade Höglunds parti gjort bankrutt, och han bad att få komma tillbaka till socialdemokratin. Av partistyrelsens protokoll över förhandlingarna i saken framgår att man lät höglundarna återinträda i känslan av att det gällde att för billigt pris inköpa ett konkursbo. Det pinsammaste inslaget i uppgörelsen var att Höglund fick i uppgift att utarbeta en biografi över Branting, ett av de mest inkomstbringande uppdrag som partiet kunde utdela. Den stora boken om Branting, som utkom 1929, är i ett hänseende märklig. Inte genom forskningens grundlighet eller analysens djup — tvärtom. Utan genom att den inom politisk litteratur betecknar en höjdpunkt i fråga om servil beundran för det behandlade föremålet. Höglund, som i många år förgiftat Brantings liv genom sina smädelser, talade nu om hans "sälla idealitet" och "karaktärens absoluta fläckfrihet". I mycket var den vackra karaktäristiken sann — men denna postuma kärleksförklaring, avgiven av den som under livstiden beljugit och okvädat, hör likväl till de mera motbjudande ting man kan läsa.

Småningom tjänade sig Höglund ånyo upp i partiet. Han hade blivit försiktigare än förut och fronderade mot ledningen endast då det var ofarligt; än en gång kunde han inte riskera att bli utkastad. Man hade ett intryck av att män som Hansson och Möller tolererade den nitiske partigängaren, men utgick från att hänsyn till vanlig anständighet kräver de att han icke kom på en alltför framskjuten plats. Höglund bygde emellertid upp en organisation i Stockholm, som efter hand gav honom en plattform för aktioner i större stil.

En sådan aktion gjorde han under det första krigåret. Som en av de mest energiska anhängarna av hjälp åt Finland syntes han ett ögonblick ha utsikter att undergräva regeringens ställning. Höglunds agitation under denna tid kännetecknas av foljande citat, det ena från vinterkriget Ryssland–Finland, det andra från ett något senare datum:

"Dessa ryssar ha dock av sin ledning ihnlåsts, att de representera fredens, demokratins och socialismens sak gentemot ett västerländskt tyranni, medan i verkligheten den region de företräda uvartat till en österländsk despoti och ingenting finns kvar av revolutionens anda och syfte mer än några förstelnade slagord. Den nuvarande bolsjevikiska regimen är därför i hundrafald ondskefullare och brutaliserad upplaga. Bohrikovs regemente i Finland under Nikolaus den andre är dock en idyll mot vad som väntar Finlands folk efter en erövring av Stalins arméd.

Därav åre de, som drömma om att ett fritt Sverige kan bestå vid sidan av ett av bolsjevismen nedtrampat Finland och att vi här skulle kunna fortsätta vår idylliska tillvaro med sovjetryska flygbaser på Åland, med dito undervattensbåtar i Bottniska viken och Östersjön och en bolsjevikisk armékår 10 mil ägelvägen från Malmberget och Kiruna."

"Den kommunistiska internationalen, som startat 1919 som en av fria revolutionära arbeteraprtier bestående organisation, förvandlades genom en rad politiska och organisatoriska åtgärder och genom att göras finansiellt helt beroende av de ryska bolsjevikerna till en rent rysk agentur, skyldig blind lydnad under sin uppdragsgivare. I varje kommunistiskt parti kom det till en rad utesluitningar, som Moskva verkställde för att bli kvitt alla självständiga och ideella element och förvandla rörelsen till en av Moskva underhållen propagandaapparat, som i ett givet ögonblick även kunde fungera för högförråderi och landsförräderi. Sedan storkrigets utbrott kan ingen längre tvivla på, att den kommunistiska rörelsen i alla länder är baserad på dessa uppgifter. Samtidigt har Sovjetunionen genom överfallen på Polen och Finland och tvångot över Baltikum i grell somdifirstnd med det nazistiska Tyskland på brutalaste sätt bestyrkt sin tidigare dokumenterade imperialistiska strävan, fullföljande gammalryska traditioner."

Höglund misslyckades även denna gång i sina indirekta angrepp mot regering och partiledning. Några år senare är hans förkunnelse en annan. Låt oss ta ett par exempel från de senaste åren:

"Ett viktigt återupptryggnadsarbete har skett och pågår alltjämt (i Ryssland). Därmed är icke sagt att inte fel kan begås, vilka förebrår frammarschen, observeras av västerlandet och utnyttjas i kampen mot sovjetregimen. Men vi som har en fullständ demokrati i västerländsk mening — gör inte också vi fel, har vi inte här svåra sociala misstillståndanden att peka på, osäkerhet i existensen etc. Vi svarar: Rom byggdes icke på en dag. Har inte Sovjets ledning mycket större rätt att ge samma svar?

... icke i motsättning till Sovjet, endast genom samarbete med Sovjet kan världsfreden garanteras och en bättre världsordning skapas."

"Min har mycket klandrat, bland annat också i den nämnda tidningen (Dagens Nyheter), ett uttalande av mig i början av denna vårdrelse, som löd: Ingen vänskap åt höger, ingen fiendskap åt vänster. Varför säga ni inte, säger man, med kommunisterna? Varför riktar ni hela er propaganda emot de borgerliga partierna? Varför riktar ni er inte mot vänster? Det finns i detta nu ingenting till vänster om socialdemokratien som kommunisterna slutit upp kring arbetarerörelsens efterkrigsprogram."

Varför har hr Höglund ändrat mening? Det kan inte bero på världshändelserna. Den ryska imperialismen var uppenbar år 1940, men den är ännu mycket klarare nu sedan en rad länder från Balkan i söder till Finland i norr erövrats, undertryckts och stympats. Däremot kan han skylla på händelserna i Stockholm: hans egen ställning har blivit helt beroende av det kommunistiska partiets stöd.

Hr Höglund framställes som en sällsynt skicklig taktiker och demagog: i varje uttalande om honom återkommer de orden. Denna karaktäristik är närmast ett konstaterande av att andra egenskaper inte kan förklara Höglunds relativa framgång. Trots sina karaktärsfel, sina misstag, sina förrörderier har han klarat sig. I en tävlan mellan människor, av vilka det stora flertalet är bundna av moraliska och personliga hänsyn, har han dågalagt en "obundenhet" så sällsynt att den tillförsäkrat honom betydande framgångar. Den personifierade opålitligheten inför högsätet i Stockholms socialdemokratiska parti. I dagens läge kan detta förhållande vara ödesdigert.

En robotvapenbyrå skall nu inrättas

och försiggas till flygförvaltningen. En viss försäkerhet lär ha rått för träffande placeringen, men överbefälhavaren beslöt till sist att välja flyglingen. Eftersom flyget har sysslat mest med problemen och har en fördomsfri och modern inställning, torde denna lösning vara lyckligast. Det är på tiden att man tar itu med saken energiskt och med direkt syfte att på praktiska resultat. Förre försvarsministern Sköld påstår visserligen i sin nyss utkomna broschyr att "vid en behandling i dag av vår försvarsfråga finns det ingen möjlighet att ta hänsyn till stormbomb och robotvapen, ty vi vet inte tillräckligt därom" — men den uppfattningen delas lyckligtvis inte av högsta militärledningen. Robotvapnet kan snabbt få mycket stor betydelse, inte minst för ett land med Sveriges belägenhet. Svårigheterna i fråga om styrning och massutlösning söker teknikerna övervinna. Redan den träffsäkerhet V1 och V2 visade mot London under senaste världskriget var ytterst obehaglig för dem som utsattes för beskjutningen, och hotet får långt större räckvidd om det sitter en stormbomb i spetsen på projektilen.

Annons.

Kvinnlig finansminister finns det i varje hem. Till hennes departement hör att nu sända kläderna till renovering vid "Salighetsdstvätten". Ring namnsnop så hämta vi.

Besök Båtutställningen hos OSTERMANS och se våra populära, välbyggda båttyper.

REGRUNDS-båten den goda sjöbåten

PRESSGRANNAR

Den amerikanske presidentens anförande har skingrat mycken oklarhet, framhåller Nya Wermlands-Tidningen (n) i likhet med flertalet svenska tidningar med undantag för de kommunistiska. Demokratierna kommer ej att låta sig invaggas i en falsk känsla av säkerhet, och under USA:s ledning kommer ej något nytt München att användas:

Friheten är alltjämt i fara, men den är ej förlorad. Det ankommer på de frihetsälskande nationerna att själva lämna sitt bidrag till att demokratiens ideal ej skola gå under.

Det är alltså inte bara Förenta staterna som skall äta sig stora uppoffringar och vissa risker, framhåller Borås Tidning (fri). Det är helt naturligt att USA liksom femmaktspaktens garanter också kommer att fråga Sverige: Vad ställer oss till att förverkliga samt försvar av de demokratiska rättigheterna:

Många har trott — och det är också i grund och botten vår officiella politik — att vi skulle slippa lägga ställning till denna livsfråga under hänvisning till neutralitetens. Tydligen går detta inte trots utrikesminister Undéns envisa och fullständigt omotsagda vägran att inse, att vi icke lever i ett luftstomt rum. Det har hänt en hel del sedan riksdagens debatt den 4 februari. Vi kan icke utan vidare fastalla vid en ståndpunkt, som tiden hastigt passerar. Vad man kan begära är att vi ur vår ställning under omprövning.

Allt flera röster höjs nu härför, sedan de blivit styrkta av inskten om att Europa inte är motsladdslöst utlämnat till de frihetsfientliga krafter, som bandlar icke enbart på sin makt, utan också på den förlamande skrickkhanda, de genom sin hänsynslöshet förmått ingiva en pinad och utrustad människa.

Svenska Morgonbladet (fp) anser det lämpligt att något uppmjuka sina tidigare uttalanden:

Vi står inte heller i någon reell motsatsställning till USA:s strävanden. Vår starka samhörighet med Amerika vill vi icke släppa: dess frihetsnatos är ett med vårt eget. Man skall därför inte här hemma bygga upp barriärer, där sådana inte behövs. Vad som nu är mest angeläget är att vi med vaksamhet ser om vårt eget hus och reparerar de bristfälligheter, som kan finnas. Därmed gagnar vi också bäst stora gemenskapen demokratiska strävanden. Detta underströks också av Trumans när han yttrade, att "de fria europeiska nationernas beslutsamhet att skydda sig själva skall motsvaras av samma beslutsamhet från USA:s sida att hjälpa dem att göra det".

Tidningen Arbetaren påpekar att den ryska blockbildningen var först på platsen. Och om blockbildningen är en fara för freden — vilket den är —, så har Ryssland den första åran av att ha framkallat denna fara:

Att sätta stopp för utvidgandet av de ryska gränserna genom fortsatt infiltrering politiskt, att sätta stopp för utbredandet av det totalitära styrelsesättet med dess terror och slaveri — det är vad västblockets politik kommer att inrikta sig på. Men därbakom ligger faran för kriget. Forsätter Ryssland sin imperialistiska expansionspolitik genom infiltrering kommer kriget förr eller senare att bli nyvekt.

Folken måste organisera sin fredsvilja så att den blir bestämmande för regeringarnas politiska verksamhet. Möjligheten föreligger i de demokratiska länderna, men icke i Ryssland. Därför är just Rysslands diktatoriska styrelseregim en fara för freden.

Eskilstuna-Kuriren (fp) har liksom många andra särskilt fäst sig vid presidentens "nu ord om Skandinavien" — nu övas påtryckningar på Finland "till fara för hela den skandinaviska halvön":

Vi befinna oss mentalt i samma tillstånd år 1948 som hela den demokratiska världen för tio år sedan. Under en pressmottagning i Paris i måndags blev excellensen Undén tillfrågad, om den svenska inställningen skulle komma att påverkas av en utveckling i Finland, som antirade om den i Tjeckoslovakien. "Jag kan inte se", svarade han, "hur en dylik eventualitet skulle kunna medföra någon reell ändring av vår omvärldens vår neutrala ställning." Denna bekännelse till passivitetens klingar som en tuna spökrört ur det förgångna . . . Man rör sig med slagord som för länge sedan förlorat varje spår av innehåll, och inte ens i den politiska bröderkretsen vågar man tala och handla så som man tänker.

Trumans aju ord om Skandinavien skulle ha utlösts av samarsjn man i Stockholm, Oslo och Köpenhamn. Men i denna stider — åtminstone i den första och den sista — ha regeringarna ännu i det skalla tragets (n) förklarat sig, att de äro jultomte, som kallades neutralitet.

Det enda man tycks ha kommit överens om till vidare är att inte använda ordet "neutralitet" utan välja andra formuleringar, som inte verkar så utslitna. Ett nytt språk — småningom kanske också nya tankar?

125 svenska författare har i ett kärvt uttalande bränmärkt den kommunistiska diktaturen i öster för dess undertryckande av individens och orders fri het, som är själva förutsättningen för kulturen. De unga radikalerna är väl representerade. Flera tidiga författarreisen eller står den nära. Det blev knappt mer än Författarföreningens styrelse kvar där inne i dunklet, säger Handelstidningen (fp):

En ontäckand person i den socialdemokratiska kvällstidningen i Stockholm har i förväg karaktäriserat denna protest som en aktion mot nämnda styrelse och insinuerat, att författarresen stå bakom. Enfalden i detta påstående avteknar sig skrikilt mot bakgrunden av de 125 namnen. Men skribenten i fråga har en självförnöjd i Ny Dag, som funnit prestigen vara organiserad av "Hundra Gubbar". Var ha vi låst detta för, om prestiger mot en annan diktaturmakts framfart? I den nazistiska smutspressen. Samma ordval, samma vanära.

Författarnas opinionsyttring är en betydelsefull händelse. Den innebär, att en representativ del av den svenska kulturens arbetare har tagit ställning i tidens stora fråga.

Den kommunistiske ledamoten av försvarskommitén, hr Ingberg i Luleå, har känt sig illa berörd av Dagens Nyheters andraledare den 17 mars om "Tillförlitlighet på nyckelposter". Hr Ingberg säger i Ny Dag (n) uppgiften "att försvarskommitténs studier av våra militära resurser fick omgärdas av vissa försiktighetsmått mot dess kommunistiske ledamot" och bygger på citatet följande angrepp:

Då Dagens Nyheter inför sin stora läsekrets med detta och liknande skrivsätt utpekar mig såsom en person, vars förtroendeuppdrag och nationella oplitiglighetsbedömningar särskilda skyddsåtgärder i strid mot regeringens uttryckliga direktiv för försvarsutredningens arbete, har jag vint mig till den nu åtutfärda förfrågningen ordförande, landshövding Levinson, med en fråga om denne kände till några sådana mot Hagberg riktade försiktighetsmått.

Till svar härpå har hr Levinson meddelat, att "det är ingalunda för försvarskommitténs arbete betydelsefulla utredningsmaterialet, omfattande bl. a. från verk och myndigheter inhämtade uppgifter, givetvis i sin helhet hållits tillgängligt för kommitténs samtliga ledamöter och att de förutberättigade särskilda skyddsåtgärder, som beträffande särskilt viktigt konfidentiellt material måst vidtagas, självfallet gällt samtliga kommittéledamöter".

Landshövding Levinsons förklaring bevänar att det som "inte är okänt" för Dagens Nyheter om försvarsutredningens arbete i vart fall är okänt för dess ordförande och mest betrodde ledamot. Den bevisar att Dagens Nyheter ljugit ihop det mot mig riktade anklagelsepåstående.

Den uppmärksamme läsaren lär utan svårighet konstatera att det inte föreligger någon sådan motsägelse som hr Hagberg påstår mellan citatet ur Dagens Nyheters andraledare och landshövding Levinsons uttalande — Dagens Nyheter har tydligt och avsiktligt talat om försvarskommitténs studier, inte om hr Hagbergs. För den allmänhet som många gånger med oro frågat sig hur djupgående militära kunskaper den kommunistiske ledamoten beretts tillfälle att inhämta i försvarskommitén är det tacknämligt att hr Hagbergs hänvändelse till hr Levinson föranlett ett uttalande om de försiktighetsmått som vidtagits. Att hr Hagberg känner sin ära berörd av en riktig och behärftad uppgift i Dagens Nyheter är inte märkligare än att Ny Dag gör en sprakande lipsodel på hr Hagbergs feltolkning av samma uppgift.

Demokratins problem och John Calhoun

DEMOKRATI betyder folkstyrelse. Hel a folket skall styra. Men för bet kan inte kräva enhälligbet. Ur folkstyrelsen framgår därför majoritetsstyret. Någon motsättning mellan princip och praktik uppstår emellertid inte om majoriteterna växlar från fall till fall, om de som ena dagen hamför segern den andra dagen finner sig överrösstade. Ty då läget är detta blir var och en — eller riktigare varje grupp av någon betydelse — delaktig i styrelsen, får i vissa fall inflytande på statens avgöranden. En annan blir situationen om en fast majoritet på lång sikt bildas. Minoriteten blir då, eller åtminstone kan bli, utan makt att påverka det statliga handlandet. I stället för styrelse av alla träder styrelse av ett fiertal, eventuellt knappaste möjliga flertal. Demokratin i sin ursprungliga mening förvandlas till en myt, realiteten blir en statsform inom vilken stora folkgrupper ställs utanför makten.

Dessa satser fastställer ett av demokratins viktigaste teoretiska problem. I praktiken kommer den motsättning varom här är fråga till uttryck i spänning mellan skilda folkgrupper. En minoritet i permanens tenderar att bli likgiltig eller kritisk inför ett statsskick vars resultat står i strid med dess önskningar och vars funktionering den icke kan påverka. Majoriteten åter blir benägen att skapa garantier för sin egen maktställning genom att med skilda medel hindra att minoriteten blir flertal. Risk uppstår för den strid om statens med andra medel än rösterdeln som vi under de senaste årtiondena fått bevittna runtom i världen. Demokratins alltid närvarande problematik utmynnar i en demokratins kris.

Hur skall problemet lösas? Kan det lösas? Vissa författares konstruktioner och analyser tar sig som medel att komma förbi svårigheterna genom att förneka deras existens. Det kan ske genom metafysik i stor stil, som hos Rousseau. Enligt hans lära är innebär majoritetsbeslutet i grunden icke ett sakligt avgörande, utan ett fastställande av den allmänna viljan, den av alla lysta och på det allmänna bästa inriktade viljan, som följer av nationell samhörighet. Någon motsättning i sak mellan majoritet och minoritet finns alltså inte, ty båda önskar detsamma — det allmänna bästa —, och inför den auktoritet som majoriteten består blijer sig minoriteten utan motstånd eller irritation. Svagheten i denna konstruktion, som dock i förtunnad form återkommer i olika inlägg, är uppenbar, och den erkännes indirekt även av Rousseau, som i andra sammanhang fordrar kvalificerad majoritet eller rent av enhälligbet för viktiga beslut. Hos andra författare ersättes en orimlig metafysik av det välvilliga sunda förnuftets halvdunkel. Englands främste statsvetenskapsman, Ernest Barker, talar om demokratin som en styrelse genom diskussion och kompromisser. Han räknar härvid på att debatten skall påverka alla grupper och således föra dem närmare varandra; beslutet skall bli en kompromiss eller snarare en syntes mellan de skilda uppfattningarna och därför kunna godtas av alla. På detta sätt blir demokrati folkstyrelse, icke blott majoritetsstyrelse. Om denna bild av demokratin kan blott sägas att den är vacker och att den för några skeden i några länder varit sann, men att den ofta är halvsann eller osann. Vi blir icke hjälpta vare sig av Rousseaus luftslott eller av Barkers idyllisering.

Andra har sökt en räddning ur dilemmat i en bestämd social struktur; själva samhället skall vara så beskaffat att majoritetsstyre — rent eller ohämmat majoritetsstyre, som det brukar heta — inte kan uppstå. Trots på ett system av tre klasser har varit nära nog lika karaktäristisk för den demokratiska åskådningen som föreställningen om två klasser för den marxistiska socialismen och idén om en härskande klass, en elit, för vad man kan kalla fascistiskt tänkande från Machiavelli till Mussolini. Redan Aristoteles talade om värdet av att medelklassen med sin mellanställning i förhållande till de rika och de fattiga var så talrik och inflytelserik som möjligt, ty därigenom gåves en garanti mot konflikter och överdrifter. I senare tids demokratiska debatt möter ständigt samma tanke. Medelklassen skall tjänstgöra som barriär och medlare mellan de båda extrema grupperna, då den bestämmer kommer politiken att gå i kungsgården mellan ytterlighetterna, den representerar i själva verket genomsnittet hos hela folket, och dess styre blir alltså likbydigt med folkstyrelse, icke majoritetsstyrelse. Från denna synpunkt har icke utan rätt sagts att demokratins starka förankring i Amerika framgår av att det stora flertalet medborgare anser sig tillhöra medelklassen; typiskt är också att en av USA:s främsta statsvetenskapsmän, Arthur Holcombe, i bok efter bok sökt uppvisa att den amerikanska demokratin vilar på medelklassens medvetna styrka. Det är i grunden samma ideologi som för tjugu år sedan framförderes hos oss för att motivera tyngdpunktsparlamentarismen efter de hoppande majoritetsmarsas system; mellanpartiet

Konfirmation

Många unga stå snart inför den första stora händelsen i livet — konfirmationen. Mör den högtiden på ett värdigt sätt — även när det gäller klädedräkten. Gör ett besök hos SVH; där finns mycket att välja på ifråga om konfirmationsutrustningen.

Klänningar, vittra 29:50, 35:—
D:o k.-sidencrêpe 49:—, 59:—
D:o enligt bilden, vittra 39:—
D:o enl. bilden, k.-sidencrêpe ..... 67:—
Kappor 68:—, 82:—, 93:—
Nätstrutar 2.95
Vita strikor 14:—, 18.50, 24.90
Vita skinnskor ..... 26:—

Garnityr, charm. 12:35
Underklänningar 6.70
Damstrumpa. k.-silke 2.45, 4.75
D:o natursilke 6.75
D:o nylon 8.70
Vita klänningstyger, k.-siden 5.80, 6.65, 8.50, 12.75

Svenska Varuhuset
Damkonfektion SVH St. Nygatan 37

DRESSON VRÄKER BORT
TILL FANTASTISKT LÅGA PRISER
Före vårsäsongen slumpas bort såväl herr- som damkläder för att bereda plats för vårnyheterna.
MÅNDAG och TISDAG den 22-23 mars
SE HÄR NÅGRA EXEMPEL:

HERRAVDELNINGEN:
Vinterrockar ..... från 88:—
Vårrockar ..... „ 88:—
Poplinrockar ..... „ 38:—
Kostymer, ljusa och mörka „ 68:—
Sportkostymer ..... „ 58:—
Sport- och vindjackor ..... „ 28:—
Skinnjackor ..... „ 88:—
Byxor, långa ..... „ 22:—

DAMAVDELNINGEN:
Vårulstrar o. sommarkappor från 65:—
Vårdräkter ..... „ 79:—
Vår- och sommarklänningar „ 25:—
Kappor i manchester ..... „ 92:—
Regnkappor i plastic ..... „ 29:—
Dessutom udda sportplåsar, blusar, scarves m. m.

OBS! Måndag öppnas kl. 1/2 9

Dresson
(f. d. H. Pettersson)
UPPLANDSGATAN 43 — INVID ODENPLAN

Underbart medel mot irriterande KLÅDA och utslag

Lider Ni eller Edert barn av klåda kan Ni numera få god lindring eller hjälp av Eremitens örtsalva som hjälpt många. Eremitens örtsalva heter den och den är beredd av örter och oljor efter ett gammalt orientaliskt recept. Den svalkar, lindrar och är över huvud taget välgörande för känslig hud. Eremitens örtsalva har också visat sig mycket bra mot enkla bråsnår och sårig hud. Även utmärkt vid spädbarnseksem och för vanliga skrubador. Fru R. N. skriver i ett brev, som vidimerats av Notarius Publicus, och berättar att hon använt Eremitens örtsalva mot sin flickas nässelutslag och konstaterat att utslagen försvunnit tack vare behandlingen. Också Ni borde förråda denna beprövade salva mot Ert onda. Ni kan få den på närmaste apotek i burkar för 2:50 och 4:75.

Endast det bästa är gott nog för barnens ömtåliga hud.

EREMITENS örtsalva
Läker - lindrar - hjälper

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.